

M.Ş.Ş

Sediri Kestiler Dolunayda

UPAS Yayın

-60-

**“Sediri Kestiler Dolunayda”
M.Ş.Ş**

Ocak 2026
upas.evvel.org

E-posta
upasnesriyat@gmail.com

Sediri Kestiler Dolunayda

M.Ş.Ş

I

Birazdan rüyayla gerçek karışacak
güzelliğin içinde işlenen cinayet gibi
usulca bulanacak su
ve unutulmuş kâğıt tomarları
şişecek anıların zamansızlığında
balıklar büyüdükçe akvaryum taşıyacak
tavansız bir geceye sokulacak
zihnindeki yaygara ve
hatırlayacaksın;
onca sesi yutan okyanus gibi
kıyılarına vuran bir cesedin
elinde bir şişeyle
geri dönen imdat çağrısını;
boş, bomboş bir kâğıt
ve yazacaksın yeniden
o eşsiz anların ölümsüzlüğünü
haykıran bir dille;
işte ilk kez bir insanı
çıplak gördüğün yaşta
onun kadar çıplaksın sen de
kırmızı bir ışığın altında
kıpırdandıkça beliren
bir fotoğraf gibi.

Öyle büyölü anlar yok;
sadece gençliğin talan edilmiş
mefsiuh tutkuları...
Japonya'ya balayına gidince
yazılan haikular
seppukuya yol yaparken...
Bak işte oturuyorsun
marketin önünde
elinde çayla
ganyan kovalıyorsun;
zihninde dörtnala atlar
koşuyorlar uçuruma doğru,
yaklaşıyor bir dost,
havada duran sandalyeyi
büyük bir gıcırtyla çekiyor,
sene kim bilir kaç diye
başlıyor cümle;
baharların bitimini arayan
bir bilim adamı edasıyla
noktaya ulaşmaya çalışan
bir paragraf gibi doluyor içine
sayılar, aritmetik bu;
yığılmış atlar uçurumun dibinde.

II

Açıldı tüm kızılığıyla gün
sürahinin içinden geçerken yaladı yüzünü
uçuk sarı güneş, yansıdı masaya
çocukluğun sonsuz öğlen sıkıntıları,
sardı seni bu karşılama
korkunun kardeşle özdeş salyası
karabasan gibi çöktü midene,
kurtulmak için bu yangından
daha büyük bir yangın çıkarman gerek
ama koridor açılmıyor arka bahçeye
orada, odanda seni bekliyor
doldurulmamış sürahinin gölgesi.

Kalktın yarası açık baharlarla,
uzandın raftaki kalın kışa,
kalpaklı şiirin, yaz aylarındaki isyanın
nemli bir battaniye gibi örttü
sıkılmış yumruğunu.
Hayır, kutsal solun kırıntıları
ya da devrim ideali hakkında
bir bildirge değil bu, sadece
şaraba akıtılmış kan,
ekmeğe bulaşmış tükürük,
klozete düşmüş sperm,
gözyaşları içtenliğin ispatı değil,
toyluğun yarandığı acılar
idam mahkûmu gibi bekliyor
haklılığından çıldırmış ruhunun
arınma arzusunu.

Yakında geçeceđiz diđer tarafa
bu ne acele, pamuk tarlasında mıyız
yoksa bulutlar mı altımızda?
Bir bekleme odasından diđerine
biliyorum çıkamıyorsun binadan
ertelenen bir bekleyiři
unutmak için kendini yakıyorsun,
dokunmak istiyorsun perdenin ardına
uzanıp açıyorsun cıvıltılı bir öğle vakti;
adalara bir pazar gezintisi ya da
tuğlayla kaplanmış bir pencere.

III

Tamam, kimseyi öldürmedin,
kimsenin hayatını mahvetmedin
düşünceler teşebbüse dönmedi
sadece sen döndün durdun
bir topaç gibi masanın kenarında;
yedi yolu var perdeyi yırtmanın
yedi dağı, yedi denizi, yedi deliği var
ney'in, bir mezarlıkta üflenen
nağmeyle başlıyor yolculuk;
o biricik olmak için verilen
aşk dilekçesiyle,
her şeyin başında
kekik kokan bir resim,
gülümseyen bir hemşire,
içinden su fışkıran bir havuz var,
adaylar için hazırlanmış bir meyve sepeti,
kabul edildiğine dair bir mektup
seni bekliyor masada,
masanın ucunda fırıl fırıl dönen;
bir topaç.

Vay benim çifte yazgım
bir patika gibi yanımda uzanan
her satırını bildiğim
ikinci kitabım;
bir bavul gibi taşımışım seni
kimselere bahsetmediğim
en gizli yanımda,

ya seni de çalsalardı benden
nasıl gelirdim o suyun başına?

Açılınca kitabın konusu
anlayınca nasıl yazacağını
yan yana birer harf gibi duran insanlar
bir araya gelince bir kelime etmiyorlar,
kimden geçtiysem
kendim oldum sonunda
yani bana ait olmayan
tek kişilik bir oda,
içinde binlerce kitap
elimde çakılmaya hazır bir kibrit,
duvarda bir ayna.

Masumiyetin talanına ilk gönüllüler
en masum olanlar,
merakın uyandırdığı heveste
sığmıyor can bedene
öğreniyorlar kıymetini ölümün
ve yitip gidenin bıraktığı kuraklıkla gelen
acımasızlığın o keskin değerini.

IV

Sen kim olasın ki
hazların buğulu aynasında
Narkissos'tan başkasını göresin?
Daha buluşturmamak ki seni
evladını kaybetmiş bir ananın
donmuş suratıyla.

Soğuk bir alev in çağrısıyla
seçilince güneşin okuluna,
neden ağlarsın ey oğul
donmuş güllerin kokusunda?
Kutsanacaksan
dikenli bir taç takacaksın,
sırtında çivili zincirlerle,
boynuna bağlı bir tuğlayla
ineceksin kuyunun dibine,
sonra gülümseyeceksin şeytanına
şüphe duymadan,
duraksamadan tekrarlayacaksın;
ben kimim ki, karşı geleyim
bu en onurlu yazgıya?

Hangi katından indirdin beni
ne yaptım da düştüm gözünden?
Haykırsam melekler arasından duyan olur mu?
O çağ yangınlarından haberdar mı onlar?
Gülünecek olanı mı kaçırdım?
Soysuzlarla aynı şeyi mi istedim?

Ne olurdu benim olanı
bana verseydin,
bilmek için kaderin oyununu
çok şey mi istedim?
Şunun şurasında insan değil miydim,
neden ateşten değil de
çamurdan yarattın beni?

Ağır geldi sırtlandığın kepenek
üstünde yıldızların tozu,
zihnindeki sisi delen bir gökkuşağı,
kireçle boyanmış hayallerin
köklenen öfkenden nasibini aldı;
sen çoban değilsin ki güdesin
halk olmak istedin, helâk oldun
onları koyun mu sandın,
güleç yüzleriyle seni otlağa salanları?

V

Aşağıya inmiyorum
o tahta basamakları gıcırdatarak...
Hur uyanır ve ağır ağır yürür üzerime
biliyorum ilk önce ihtiyacı olanı alır
inmiyorum alt kata,
o bilinç diker bana gözlerini
durduğum yere doğru
dönüyor bir günebakan
gölgeyi kirliyor bir tarla
düşünmemeye çalışıyorum
enkaz altındaki çocukları
ikiye ayrılıyor gölgeyi
birine mısır ekiyorlar
diğeri kırlangıçların uçuşuna engel,
yatağıma dönüyorum
Hur orada, birazdan çıkar göğsüme...
Asfaltta kıvrılarak dönen
yılan gibi zihnim
ve işte yayılıyor o bilgeliğin ifşası;
kaçamazsın ihtiyacın olandan,
aşağıdayım işte, ağır adımlarla
yaklaşıyor uzaklaşan,
dışarı çıkıyorum sinekler,
mandalina ağacı ve
sulanmış tarla,
niye kurtulmaya çalışır ki
insan gölgesinden,
bırakıyorum kendimi Hur'a
sabah yağmuru gibi yıkasın ruhumu.

Kim çekilmek istemez ki
o derin bilince,
ben serpmesem kozalaklarımı
kim sallar gövdemi?
Kimileri söverken baldan tatlı
kimileri ağlarken yalandan bile çirkin,
herkese yakışmıyor mutluluk
ne geceden yıldızı çalabilirsin
ne de buluttan yağmuru,
nereye gitsem benimle Hur;
o sonsuz bilinç,
sevinç gelir unuturum,
keder kaplar unuturum,
o en bilinmedik anda
bulur beni
benim dışımdaki
ve içimdeki genişlik,
ilk kez tanışmak gibi
vedalaştığın bir dostla.

VI

Yiğidi afili giydirirler
boynuna urgan bağlamadan,
kuyuya atmadan önce
yoluna çiçek düzerler;
öyle kandırdılar Gâvur Ali'yi
uzun perçemli bir dilberle,
önce yemlenirsin
dünya nimetleriyle,
tartılan inancın değil
aşktan aşkın aşkındır,
meyvesi çocuk değil ki bunun,
senden zakkumu sindirmeni
yaşadığından balını çıkarmanı
o aşı da dağıtmanı isterler,
nerede bende
Gâvur Ali'deki yürek;
hem kızı kaçırarak,
hemi de ağayı vuracak?
Tespîh gibi dizildi önüme
benliğime sarılı yeminler,
kibrimi aşacak kibir,
gururumu kıracak gurur,
sen hele çık yola
nasılsa sonunda
mutu çeken mutu çeker!

Geldin mi bir sedirin gölgesine
bil ki o gölge ormandan yaşlı
semirmiş domuzun
alacaklısı çok olur derler
aç kalanın da vereceği,
hangisinden tatmak istersen
o sana meyillidir
kimini büyütür zehirle
kimini sevgiyle küçültür,
gâvur olmadan kible
tezek olmadan kerpiç verilmez
sınanmadan ermiş olana.
Her telden çalanın ezgisi
tek telden çalanla bir mi?

VII

Antalya'da bir köy evinde
doğmuş şairim
şimdi ona bir ocak gerek
kelimelerle kat etmek için
insanlarla olan mesafesini
oysa ona kapalı koğuşta
Akineton basıyorlar,
delilerin bile izni yok delirmeye
öyle kolay değil yemsiz iğneyle
imgeyi çekmek sandala
başiboş heyecanlardan peksimet
üzüntülerden şelâle devşirmek,
muska satmak tombalayla
ya da doymak ton balığıyla
ama şairim hazır bunlara
cevabını ödeyecek suskunluğuyla
o zemheri yalnızlık
o zifiri karanlık
geri verecek gülün açışını
çünkü acıyla kutsanmıştır
onun gecesi,
bedeli önceden ödenmiştir
cehennemin terasında
bir gün geçirmenin,
kendisi inebilir alt katlara
ya da kazanın dibine,
ama şiiri kanatlıdır
açları doyurur
her okunuşta.

Umut nedir diye soranlara
hatırlatın dizelerini:
“Asacaklarına şairi
sediri kestiler dolunayda.”

Böylece topladı bir kervan
gölgesinde doğanları, dillerinde
eski ayinlerden kalma bir şarkı
gurbette yuvayı hatırlatan
ölümün yokluğunu
var kılanlara unutturan,
yaktım orucumu
bozdum yeminimi
hayalin çeşmesinden
kana kana içebilmek için.

VIII

Sabahın ürpermeyle verdiği saflık
çağırdı oyun bahçesindeki çocukları
daldırdık kafamızı çeşmelere
saldırdık simitçinin tezgâhına
bir öğlen bin gün oldu
bizi bırakıp giden dün
döndü gençliğin sahrasından,
bitişir arzu nesneyle
kirlenince çocuğun elleri
uzatır sahibine
kimse temizleyemedi tek başına;
aşk bu yüzden kirli,
iyi niyet bu yüzden lekeli,
şefkatle sever üzgün yüzleri
ağaçların kovuklarında saklanan,
varlığından vazgeçmemiş vukuat
talandan nemalanmamış tuluat
can çıkmamış candan
bu yüzden beklenmez itaat,
haldır haldır aranıyor musikisi
kulağa dolmaz gönlüne dolmayan
elle tutulmaz sözlerdeki mermiler
harf olur oturur göğsüne anlam
nerede bu alfabeyi çözen,
kim okumuş ki kendini
bir başkasının dilinden?

Bekliyorum okurum,
      n geçer dil kapısından,
seyre dalar biçare
hasedin arastasından,
kim ki heveslenir
  rt  l  r cesedi kibrin kefeniyle,
o kefen ki tenindir senin
hoş gelen     aal   sözlerine
kılıf giydiren dalkavuk,
dolaşır avanesiyle   atafat
söndürür mumlarını yazgının,
bekliyorum okurum
dilsiz dilencinin muskasında
yazılı olanı ancak karaladım
bir Salieri anlar halimden
ondaki nasip gibi k  krer
  a  rının nabzı vurur sinemde
getir nota defterini
sen söyle
ben yazayım okurum.

IX

Suya değmeden yüzen gibi
çarşıdan alınmış üzüm gibi
koparılmadan yuvamdan
gelecekten gelen utanç gibi
anda unutulmuş yanlış gibi
sırtımdaki şehvete sarılmadan
okunmuş bir kitap gibi
ilk günü gibi bir bekçinin
kandırılmış yahudi gibi
babasına benzemiş oğul gibi
hançerlenmiş sevda gibi
gözlerdeki kâinat gibi
huzurundayım sultanın,
bir daha açılmayacak perde gibi
birbirine değmeyen yapraklar gibi
bir nefes kadar yakinken
sonsuzluk kadar uzağındayım sultanın
saklanmamış sır gibi
ilk tokadını yemiş çocuk gibi
ayrıcalıklı pasaport gibi
bir mührün damgasındayım
azat edilmiş mahkûm gibi
örtüsü kalkmış heykel gibi
bir daha kokmayan gülün
budanmış gölgesindeyim.

Sazlıklardan geçip
bir teknede gördüm babamı
sordu sen nasıl geldin diye,
uğurlandım tepeye doğru
varınca zirvesine gecenin
sultan çağırdı yanına
işaret etti uzaktaki kalabalığı
cenazesinin başında ağlayanları;
- Öldü sanıyorlar beni!
Tuttu elimden götürdü lunaparka
sağından girdi korku tünelinin
tam aralarken aynı perdeyi
- Sen soldan gireceksin, dedi.
Uyandım rüyamdan
bir çarşının müdavimi gibi.

X

Yıl 1436,
sanki on yedi yıl var
fethedilmeme,
İstanbul muyum ki ben
kandırayım seni maviyle?
Yaşam, yaşanmış bir yaşamın
izinden başka nedir?
İki ayrı çan gibi çarpıyor
sokaklarında dolaşan dervişler,
ağaç altlarında buluşan âşıklar,
surların üstünde vuruşan savaşçılar,
şimdi hasat edilmiş bostan oldu
yüklendi nakliye kamyonuna,
avazı çıktığı kadar haykırıyor muavinler,
düşkünler kervanına katılıyor
sırlanmış havanın kokusunda
yankılanan sesler.
Buluşsan benimle bugün
sahafların sakalındaki saklı güneşle,
kırtasiye vitrinlerindeki ağaçlarla,
afişlere sıkışmış yoksulluk,
pasajlardaki zamansızlıkla,
harcanmış sessizlikle
iç içe geçmiş şantiyelerde
hamalın gölgesi dönüşüyor
duvarda yüzen kaplumbağaya
neleri taşımadı ki bu memleket
taşımasının kuytumuzdaki sırrı.

Tebriz halılarına işlenmiş adını
ezip geçiyor Cizvitli tüccarlar,
ayağına bastığımızda
kıbleyi bildiğimiz zatlardan değil
ekranlarda tüten dumandan
öğreniyoruz iftar vaktini,
hattatların mahlastan kaçışı
hatırlatmıyor bize hiçliği,
bize kalan mehtap
cebimizdeki son kuruş
Ayasofya'dan giriyoruz gişelere
kaybolup çıkıyoruz Eskihisar'dan,
işgal edilmiş ruhlarımız
yüzemiyor adalara,
canımız oylanmak istiyor
ama vaktimiz yok!

XI

Bir dökersin yapraklarını
bir bakarsın bahar gelir
her dalgalanmada bekleriz
bize düşen felek rampasını
bir güldürür manevraların
bin hayatı kurtarır sonra
uzaklarda bir ılık yanıp söner
bize evlâ değil yaşamak
yaşadıkça unutuyoruz çaputları
açlık şark çıbanı gibi
iz bırakmış ruhlarımızda
bir kelimeye yüklenerek
yağmıyoruz anlamı
derelerde karpuz çatlatıyoruz
kimyasallar salınıyor rehavete
aslında nasıl kazandıysak
yaşamı, bedelini ödemedem,
işte öyle hazırız imkânlarla
hak gördüğümüz kördüğüm
yalvaçların çözmesini beklediğimiz
bir bohça yaylada
biliyorum pes etmeyen adaylarız
dalgalar bizi kıyıya vurdukça
denize koşan yaralılar,
birer mülteciyiz
sancak, rota, kerteriz istemeyen
uçsun istiyoruz salımız
ayrılısın mânâ gövdeden
zihne tutunacak şamrel kalmasın.

Nasıl bir aynasın sen?
Bir dik dik bakıyorsun
bir boynun bükük,
arkanda veznedar hesapta
önünde bir çiçek demeti,
sapı bantlı gözlüğüyle
sadaka kabul etmeyen bir meczup
ya da tapu zenginine kol geren bir toy.
Nasıl bir aynayım ben?
Ağlayan bir soytarı
ya da güldüren bir hırsız,
bir fener bekçisi değilim
ya da bir rasathane müdürü,
balık sürülerini
hareketlendiren akıntı
ya da tekneye çekilen ağ.
Nasıl bir aynayız biz?
Hem her şeyi gösteren
hem hiçbir şey göstermeyen.

XII

Toprakla gökyüzünün arasında
ince bir zarın içinden
ayın kraterlerine uçan ruhlarımız
dolmuş sırasında bekliyor
sevki gelen topluyor bavulunu,
Jüpiter'deki hortum bir hilti gibi
deliyor zihnimi,
ölü uydu doğuruyor
her gebe kalışında
içimdeki kin,
eski uygarlıkların izleri
ve Mars'taki izotoplar
duru görüyle seyahatine
izin vermiyorlar öfkemin.
Nereye kusacağım bunca haksızlığı?
Hakka yaklaştıkça terazim
gerçeği söyleyen bir çocuk gibi
kekeliyor; haksızlığın sınırı yok,
hakka yaklaşmak
en büyük haksızlık,
iki zıtlığın kümesiyim,
rüyalarımda yaşadığım hayat
ince zarın içindeki
başka bir alemden
öteye gitmiyor,
bazen oturuyorum koltuğuma
ne zaman nerede olacağı belirsiz
bedenimi unuttuğum
o saf ruh halime,

sonra hemen uyarılıyorum
akraba sofrasında,
kim oluyorum ki ben
ayırıyorum kendimi insanlardan,
ayine katılmamı istiyorlar ama
görmüyorlar ki
benim gördüğüm halkı,
duymuyorlar ki
duyduğum şarkıyı,
ısıtarak üç günlük yemeği,
aşağılayarak fakirliğimi,
yüzüme vurarak muhtaçlığımı
bilmiyorlar
ruhuma birer kanat taktıklarını.
Ey yardımseverler
bilemezsiniz;
sürdüğünüz merhem şifa mı,
yoksa katran mı?

XIII

Kaldırdınız uykumdan
sürüklendim peşinizden
bir ilmek doladınız
şairin boynuna
fırlattınız ipi
sedirin dalına,
yaşı kaç ola
gövdesine dolanmış şiirlerle
ormana fısıldayan kozalakların?
Bir ağaçla bin şiir
bir şairle bin orman
bir olmuş yükseliyor
bir cesedin gölgesi gibi dolunayda,
kim uzaktır ki denizden,
kim çıkabilir ki içinden,
dağ olsam utanırdım,
dökerdim dikenlerimi
gül olsam,
kanamasın ölüm,
kurban değil ki bu
berekete yol olsun,
birleşince sedirle şairin suyu
korkularınızı büyütüyor ancak
ki haklısınız korkmakta
vardığınız yerde kimse olmayacak
sizi bekleyen,
idam ettiğimiz soluk
bana dert olur
hohlarım avucuma

kar yağan gecede
camda buhara çizilmiş
bir yazgı belirir,
kimse gömemez hayalî ölülerini,
herkes bir ölüyü taşır sırtında;
sevmeyi öğrendiği âşık gibi
sarılır uyumadan önce
onun kaskatı, soğuk bedenine
canlı olan karyoladır:
Dört bin yaşında,
usta bir marangozun eliyle
fırınlanmış sedirden yapılma.

XIV

Hahamın asi oğlu
boyadı sokakları isyanla,
onun için kırmızı tutkuydu
benim içinse vahşet,
onun dilinde
mavi melankoliydi,
bana sorsan Ku Klux Klan,
sarıya saf neşe derdi
oysa bizi boyayan keder.
Bakalım mı
kolluk kuvvetlerinin armalarına,
çift başlı kartalların
ters dönmüş uçuşlarına,
saklanmış adlandırmanın
kandıran yanılsamalarına?
Koçtaş'a gidelim hafta sonu
bize anlatım kılavuzlu
bir inanç lazım,
anormal bir reçeteye
tapınmamız gerek,
bu toplu itaati
bir belge ispat etmeli;
duvarda asılı
soy dizilimi sertifikası
ya da ruhsal aydınlanmaya çağıran
bir broşür.
Daldır şimdi fırçanı siyaha
boya bakalım güneşi,

kimin topraklarını
kime sattın,
kimlere sahte kimlik dağıttın?
Akşam haberlerinde;
tezgâhı dağıtılmış bir simitçi
ya da meclisin önünde yakılmış
beyaz toros ilgini çekmedi,
sana sayılar lazım,
dolandırılmış bir ihtiyar mesela,
Kolombiya’da alınmış
piyango biletine vurmuş
büyük bir ikramiye,
merak etme;
oğlu döndü babasının yanına
Afrika’dan gelen
elmaslara bakıyor;
yüzünde kapkara bir gölgeyle.

XV

O kadar çok kiřiye ihtiyaç yok
birini akıl hastanesine tıkmak
ya da bir suikast düzenlemek için,
bir ana, bir dost ve bir sevgili
ve bir çorbayı karıştırmaya
düřüncesi temiz bir kiři yeterli,
sonra çıkınca kapalı koğuştan
dağıtınca yemeği
asıl soru kurcalıyor insanın zihnini:
Kimden başlamalıyım öldürmeye?
Onun yerine bir partiye mi katılsan?
En iyisi bir kutlamaya iřtirak etmek
yarım kalmış kimliğinle
dans edenleri izlemek,
Çünkü orada,
hiç tahmin etmedięin anda,
Ağrı Dağı kadar kudretli
ukurova kadar geniř bir ruha
ekilebilirsin,
Yařar Kemal olabilir bu mesela,
elinde bir kadehle
kütüphaneye dayanmış anlatıyordu;
uzak iklimlerin sıcağını,
bir gmen türküsünün anlamını,
bořalmıř bir namluyu,
onda birikiyordu her şey
bir tufan gibi emiyordu acıları
o zaman inanırsın işte
her şeyi anlatabileceęine;

dilin aşka yeterli olduğuna,
insan olmak için doğduğuna,
yine de fazla ileri gitmeyelim
evde seni bekliyor katillerin,
yeniden kurgulamak istiyorlar idamını;
Zeus'un oğlu değil misin,
kurtulsan da prangalarından
Olimpos'a çıkmak için
sırtına yük, ruhuna dert lazım,
bir molada soluklanmayı
varmak sanma,
merhamet dilenme gardiyanlarından,
bağışlamak küçük düşürür mahkûmu
ayaklanmak için
inceliğe ihtiyacın yok
ya da kıyam etmek için
başka bir ruha.

XVI

Hurma değilim ki dallanayım içindeki öle
kervanlar geçer uykumun kıyısından
uykum bir tüccarın alıntısı
aęarmayı bekler bedevilerin gecesinde,
huzursuz bir nöbetçinin miskinlięi
sönmeye yüz tutmuş ateş,
soğuk kuma işler bedenimi
ruh göünde başka bir hayatı yaşıyan
saniyelere yüzyılları sığdıran ikizim,
sessizlik seni konuşurken
vurulmuş turnalar gibi uçar hayallerim,
kim uyanmak ister ki
uykuma kubbe olan gecenden,
keselerimiz sevinçli kırlanğılarla dolu
sabahları saldığımız özgürlükte uçan,
zeytinlikte sevişir körpelerimiz
a bırakır yaşlılar iştahı,
bir şarkı dolar rüyamıza
duyarız sesini titreyen daęlarda,
bir peygamber olsa şüphe duyardı
sicim gibi terlerdi huzurunda,
öyle doldukça ezginle
unuttuk kendimizi,
kendimizi sen sandık,
ne olduęumuzu hiç bilmedik ki
hatırlayalım bu sırrı,
sonra varınca kervan şehre
tüccarın kesesinden çıkan
sikkelerin şıngırtısıyla uyandık,

kim gezdirdiyse bizi
inandırdı yokluğuna,
utandık avareliğimizden
köleleri doyurmaya gittik, sanki
köleler köleleri doyurmaya gitti,
köleler köleleri doyurmaya gelen
köleleri köle ettiler kendilerine.

XVII

İniyorum aşağıya
gıcırdatarak dört bin yıllık sediri
çıktıyorum bir toplu mezarın içinden
boşaltıyorum ceplerimi
tartılıyorum tarihin yüküyle, yani
bana ait olmayan zamanın ağırlığıyla
başka bir sıraya giriyorum Hur,
ıdam mangası gibi diziliyor tanıdıklarım;
Albay Buendia çocuklarla oynuyor,
Gezmiş eyvallah diyor,
Che kapı önüne çıkarılıyor,
Lorca şarkı söylüyor,
Hrant göğsü bakıyor,
bir atım uzağındayım
iki yaşam arasındaki
iki ölüm mısrasının,
topluluşlar antolojisi değilim Hur;
zihnimi ele geçiren kasırga
neden sadece çiçekleri yoluyor?
Bir ilan söküyorum duvardan
ilkokul arkadaşlarımla konuşuyorum
yırtıyorum bir fotoğrafı
kuponlar biriktiriyorum
varlığıma kanıt olarak,
toplayıp alakasız parçaları
yapıştırıyorum zihnimde,
bir kolajda beliriyor yüzün
her birine bu sensin diyorum Hur,

kendini görmek için insan
bir cesetle fotoğraf çektiriyor,
çerçeveletiyor öz benliğini
asıyor boynuna bir başkasının,
aşağı iniyordum
yine kaldım ilk adımda;
yakalanmak için firar,
aşk için aldatma,
adalet için hırsızlık,
anlamak için yalan,
bir araya gelmiş bir orkestra
çalıyor ölü yaşam senfonisini;
Rodrigo, notalar,
enstrümanlar, müzik,
oditoryum ya da krematoryum,
hepsi sensin de Hur,
peki ben kimim?

XVIII

Şimdi yeni baştan oku
hızlıca bitirdiğin kitabı
öğren kokladığın çiçeklerin adlarını,
adımlarının izlerine basarak yürü geriye
koşarak geldiğin yolu,
çıkarttığını morgdan
yıkta musalla taşında,
safında dur cenazenin
at toprağı kendi kefenine,
hepimiz seni bekliyoruz
ateş yakmış mezar kazıcılarla
sanki metroya biner gibi
akıyoruz kalabalıkla
iki kolumuzda iki destek
oturuyoruz mermer taşlara
dayanamıyor ağlıyor içimizden biri;
anasını gömüyorlar,
anası kendini gömüyor ve
oturuyor yanımıza,
oğlunu gömüyor anası,
oğlu da kalkıp çay demliyor
ateşin başında,
arkasında lacivert gökyüzü
ve yanında beyaz bir köpek,
kimlik okuması yapıyor memur,
Arapça dua okuyor imam,
çay demleniyor;
yarı Türk, yarı Kürt kanı,
İngilizce ambalajlı kutudan,

sonra bakıyoruz herkes burada;
Nafiz Bostancı, Nafi Çil, Vedat Milor
eşit hak dağılımında eğitimi,
sanatı, beslenmeyi konuşuyorlar,
yani ölümler ve yaşayanlar
birlikte konuşabiliyorlar,
daha da önemlisi anlayabiliyorlar
apayrı dillerin hiç yazılmamış alfabelerini
karanlık çöküyor yürüyen kabirlere
kalabalık dağılıyor, közde demlik tüterken
yaşam ayırıyor, ölüm birleştiriyor,
gecenin içine gündüz
gündüzün içine gece doğarken.

This is a large-scale calligraphic artwork, likely a reproduction of a traditional Chinese work. It features seven vertical columns of text, written in a highly stylized, cursive script (caoshu). The ink is a bright, contrasting white against a solid black background. The strokes are thick and expressive, with visible brushwork and varying line weights that convey a sense of rhythm and energy. The characters are tightly packed within each column, and the overall composition is dynamic, with the lines of the characters interacting across the space. The style is characteristic of modern Chinese calligraphy, emphasizing boldness and emotional expression over strict adherence to traditional norms.

A black and white photograph of a piece of paper with dense, vertical, calligraphic scribbles in white ink on a black background. The scribbles are organized into several columns, creating a rhythmic, abstract pattern.

upas

upas.evvel.org

İstanbul, 2026